ప్రసాదయం

టి. వి. శంకరం

"అయిపోయింది, అయిపోయింది! అంతా అయిపోయింది! ఈ దెబ్బతోటి అందరి కష్టాలు గట్టెక్కుతాయి," అన్నాడు సీతప్ప వసారాలో చెప్పులు విడుస్తూనే.

రావమ్మగారు చాకలికి వేసేబట్టలు మూటగట్టబోతూ, ఒకటి రెండు బట్టలకు చినుగులుంటే కుట్టుతున్నది. సీతప్ప వచ్చినట్టూ, ఏదో అన్నట్టూ గ్రహించింది గాని ఏవన్నదీ వినలేదు. అదేదో తరువాత నింపాదిగా అడిగి తెలుసుకో వచ్చు—ముందు తా నాయనకి చెప్పాలిసిన కబురొహ టున్నది.

ఆవిడ లేచి భర్తకి ఎదురొచ్చి, "విన్నారా ?" అన్నది ఉపోద్ఘాతంగా. ఉపోద్ఘాతం మటుకే చదివి పుస్తకమంతా చదివాననుకుని రివ్యూ రాసేసే విమర్శ కుడిలాగా సీతప్ప, "యెందుకు విననే పిచ్చిదానా ? అంతా విన్నా !" అన్నాడు. కాని ఆయన మొహాన ఆనందరేఖల్లేవు.

"ఆఫీసుక్కూడా ఉత్తరమ్మొక్కొచ్చిందా యేమిటి ?" అన్నది రావమ్మ.

"నాకు రాలేదనుకో. మా ఆఫీసులో ఇద్దరి కొచ్చాయుత్తరాలు ! రవణాశ్రం నుంచి !" అంటూ కోటువిప్పి వాంకీకి తగిలించాడు సీతప్ప.

ఆయననేది రావమ్మ కొక్కముక్క బోధపళ్లేదు. "మీరనేదేవిటో నా కొక్క ముక్క బోధపళ్లేదు," అన్నదావిడ. "రవణాశ్రవవేవిటి ? ఉత్తరాలేవిటి ?''

"ఎవరికీ పట్టనట్టూరుకున్నారాయి రందరూ ! ఆ రవణాశ్రం వాళ్లే లోక హితం కోరేవారు గనక, ఏవఁరోయ్, కొంపలంటుగుంటున్నాయి. జాగ్రత్తపడి ప్రాణాలురక్షించుకోండవటాని ఎరిగున్న వారందరికీ పోష్టు ఖర్చులు భరించి రాస్తున్నారు! కరపత్రాలు పంపుతున్నారు! అంతకంటే వాళ్లుమాత్ర వేం చేయ గల్రూ ?'' అన్నాడు సీతప్ప చొక్కా కూడా విప్పి జంఝం దువ్వుకుంటూ.

రావమ్మకు జ్ఞానోదయమయింది.

"నేనొక విషయం మాట్లాడుతుంటే మీరు మరోటి మాట్లాడుతున్నార్లావుంది. మనకోడలి ప్రసవం గురించి నే మాట్లాడు తూంట !" అన్నదావిడ.

"ఏవిటేవిటీ ? ఇంతసేపాయి చెప్ప వేం? ఏం పిల్లవాడు పుట్టాట్ట?" అన్నాడు సీతప్ప. మిగతా విషయాలన్నీ మరిచి పోయి తాను తాత అయిన సంబరంలో మునిగి తేలుతూ.

"నే నీంత సేపూ ఆ మాటే చెబు తూంట. సుక్రారం నాడు—అంటే సరీహా వారం దాటి రెండు—"

"కనేరోజులేనూ : మనం మరిచే పోయాంగానీ : పేరెట్టడం దగ్గిరే అసలు పేచీ. చంటాడికి నా పేరే పెట్టడం వొపద్ద తనుకో. అయితే కొందరికి పట్టింపు— తాత బతికుండగా అదే పేరు పెట్టరాదనీ! ఏవిటో వెర్రి పట్టింపులు ! అదలా వుంచి మన యింటి దేవుడు శ్రీరామచంద్ర మూర్తివారున్నారు ! అవతల యేడు కొండలవాడుండనే వున్నాడాయిరి ! ఏవన్నా తక్కువ దేవుడు గనకనా ! అబ్బో, చెప్పనలవిగాని మహత్తుమరి!—" అని సీతప్ప సోదిలో పడ్డాడు.

"మీరింకా పెరట్దారినే వున్నారు. అబ్బికి —"

"అయితే యేడుకొండల వాడితో అట్టే పేచీ లేదు. ముందు వెంకట అని చేర్చేస్తే అతడికి తృప్తేనూ. మాటవరసకి వెంకట శ్రీరామచంద్రమూర్తి అని పెట్టావనుకో, ఇద్దరి దేవుళ్లూ సమాధానపడిపోతారు. అంతగా అయితే వెంకట శ్రీ సీతారామచంద్రమూర్తి అంటే నా పేరూ కలిసొచ్చినట్టే అవుతుంది. తఖర్లేదు !''

''అబ్బికి ఆడపిల్ల!" అంది రావమ్మ సందుచూసుకుని.

"ఆడ—!" సీతప్ప తెరిచిన నోరు మూయలేదు. ఆయన కట్టుకున్న ఏ గాలి యిళ్లో కుప్పన కూలిపోయాయి.

"ఎప్పుట్టా ?''

''మొదటి సంతానం ఆడపిల్లవడం అదృష్టం. లక్ష్మి పుట్టింది," అన్నది రావమ్మ.

''లక్ష్మి — అప్పుడే బారసాలా, నామకరణవూ అంతా చేసేశారేవిటి ?''

అన్నాడు.

"అబ్బే ! కానుపొచ్చి ఆ కిందటి సుక్రారవే గదూ. నిన్నటికి వారం ! బారసాలా గట్రా ఎల్లుండో ఆ మర్నాడో చేస్తారు."

"అన్నట్టు నీకిదంతా ఎవరు చెప్పేరూ?" అన్నాడు సీతప్ప.

"అబ్బి ఉత్తరం రాశాడు. ఇస్తానుండండి."

సీతప్ప ఉత్తరం చూసుకుని సంగతులన్నీ గ్రహించు కున్నాడు. తొమ్మిదో తారీఖు రాత్రి పదిగంటల నలభై రెండు నిమిషాలకి సీతారత్నం ఆడపిల్లను కన్నది. దుష్టనక్షత్రం కావటం చేత పెద్ద పెట్టున శాంతీ, నవగ్రహ పూజా వగైరాలు చేయించాలి. నాలుగైదొందలు ఖర్చౌంటుంది గనక సీతప్ప డబ్బు సేకరించి ఉత్తరం అందిన మూడోనాడు బయలుదేరి రావలెను. ఇంతే సంగతులు.

నాలుగైదొందలే ? ఎక్కడి డబ్బూ హరించి పోతోందిగద !

"అసలే ఆడపిల్ల. ఆపైనచచ్చే శాంతట! ఖర్చులు మనం భరించాలట ! ఎక్కడైనాకద్దా ? ఎవరింట పురుడోసుకుంటే వారు ఖర్చుభరించడం సబువు. ఏవంటావు ?"

"శాంతికయే ఖర్చుమనవే భరించవలిసుంటుందేవోమరి," అన్నది రావమ్మ అనుమానంగా.

"అసలు నువుండు. దీని వైనవంతా శాస్తుల్లుగార్నడిగి తెలుసుకొస్తాను. వాళ్ళకేం దెలుసే, వెర్రిదానా ? వొట్టి నాస్తికులు ! ఓ దేవుళ్ళేడు, ఓ దైవంలేదు ! అలానే ఈ ప్రళయం విషయంకూడా కనుక్కొస్తా !" అన్నాడు సీతప్ప. నాస్తికులే పెద్దశాంతి అవటాంటూంటే శాస్తుల్లు

గారు యాగాలె చెయ్యాలంటాడేవోనని సీతప్పకు లోపల దడగానే ఉంది.

"ప్రళయవేవిటండోయ్ !'' అన్నది రావమ్మ.

''సారిపోయింది ! నువ్వింకా వినే లేదూ ? నేనురాగానే దాన్నిగురించేగదూ చెప్తా? ప్రళయం వచ్చేస్తోందిట. నవగ్రహ కూటం. అంటే, తొమ్మిదిగ్రహాలున్నూ ఆ పళంగా ఒక్క చోటచేరి ఊరుకుంటాయి. ఇంక అడిగావూ, భూకంపాలేవిటి, అగ్ని పర్వతాలు బద్దలు కావడ వేవిటి, పిడుగులు పడిపోడ వేవిటి, అంత లేసి మేడలు గభాల్నకూలిపోడవేవిటి, నదులు సముద్రాలు పొంగేసి భూమినిముంచెయ్యడ వేవిటి — సర్వనాశనమనుకో: ఒక్క ప్రాణి మిగల్దు ! సూరీడు కనిపించట్ట ! ఎటో వెళ్లిపోయి దాక్కుంటాడు. సూర్య చంద్రులు గతులు తప్పడవంటే ఇదేనూ. నవగ్రహకూటవంటే మాటలా ! అబ్బో!"

"అయితే మరి మీ ఆఫీసో? " అన్నది రావమ్మ అంతా విని.

"ఫరవాలేదు, అంతప్పురావన్నట్టు, ఓ చెంపని ప్రళయం వచ్చేసి సర్వనాశన వైపోతుంటే ఇంకా ఆఫీసేవిటే, వెర్రి దానా ?"

"ఈ ప్రళయం ఎప్పుడొస్తుందిటా ?"

''ఎప్పుడోనా ? పైమాసం నాలుగైదు తేదీల్లోనే. మద్రాసు మీదికి వెయ్యి నిలువుల నీరొచ్చి ఇరవై నాలుఘంటల సేపు తియ్యకుండా ఉండిపోతుందట !"

రావమ్మ ఆశ్చర్యంతో బుగ్గలు నొక్కుకుని, "ఈ ఉపద్రం తప్పే దారే లేదా ?'' అని అడిగింది.

"ఎందుకు తప్పదూ ? చాలామంది ప్రయాణవు ఏర్పాట్లు చేసేస్తున్నారు. మా ఆఫీసులో సహంమందికి పైగా ముందుగానే సెలవు దరఖాస్తులు పెట్టే శారు. జలప్రళయం తీసిపోయాకవస్తారు. మద్రాసు పట్టణవంతా మళ్ళీకట్టుకోవాలి."

రావమ్మకు గొప్ప ఆలోచనవచ్చింది. "అప్పుడు మనంకూడా ఎక్కడో ఇంత స్థలం కొని ఇల్లుకట్టేస్తాం. అద్దెకింద ఎంతడబ్బూ నాశనవై పోతోంది." అన్నది.

''భేషుగ్గా చెప్పావు !" అన్నాడు సీతప్ప.

2

సీతప్ప భయపడినంతా అయింది. శాస్త్రుల్లుగారు పిల్లజననకాలం చూస్తూనే చక్రంవేసేసి, "ఎబ్బె. చాలా పాడు నక్షత్రం. ఇటూ అటూకూడా అందరికీ చెరుపు,'' అన్నాడు.

సీతప్పకు దడపుట్టింది. తన కసలే రోజులు బాగులేవు. ఎందుకోమరి ఆ శ్రీరామచంద్రమూర్తివారు తన నిలా పరీక్షిస్తున్నాడు.

"శాంతీ గట్రా చేయిస్తే అశుభం తొలగదంటారా శాస్త్రుల్లుగారూ ?" అన్నాడు సీతప్ప.

"మీరింకా పెరట్టారినే వున్నారు. అబ్బికి —"

"అయితే యేడుకొండల వాడితో అట్టే పేచీ లేదు. ముందు వెంకట అని చేర్చేస్తే అతడికి తృప్తేనూ. మాటవరసకి వెంకట శ్రీరామచంద్రమూర్తి అని పెట్టా వనుకో, ఇద్దరి దేవుళ్లూ సమాధానపడి పోతారు, అంతగా అయితే వెంకట శ్రీ సీతారామచంద్రమూర్తి అంటే నా పేరూ కలిసొచ్చినట్టే అవుతుంది. తఖర్లేదు !"

"అబ్బికి ఆడపిల్ల !" అంది రావమ్మ సందుచూసుకుని.

"ఆడ—!" సీతప్ప తెరిచిన నోరు మూయలేదు. ఆయన కట్టుకున్న ఏ గాలి యిళ్లో కుప్పన కూలిపోయాయి.

"ఎప్పుట్టా ?"

"మొదటి సంతానం ఆడపిల్లవడం అదృష్టం. లక్ష్మి పుట్టింది," అన్నది రావమ్మ.

"లక్ష్మి — అప్పుడే బారసాలా, నామ కరణవూ అంతా చేసేశారేవిటి ?" అన్నాడు.

"అబ్బే ! కానుపొచ్చి ఆకిందటి సుక్రారవే గదూ. నిన్నటికి వారం ! బారసాలా గట్రా ఎల్లుండో ఆ మర్నాడో చేస్తారు."

"అన్నట్టు నీకిదంతా ఎవరు చెప్పేరూ?" అన్నాడు సీతప్ప.

"అబ్బి ఉత్తరం రాశాడు. ఇస్తా నుండండి."

సీతప్ప ఉత్తరం చూసుకుని సంగతు లన్నీ గ్రహించు కున్నాడు. తొమ్మిదో తారీఖు రాత్రి పదిగంటల నలభై రెండు నిమిషాలకి సీతారత్నం ఆడపిల్లను కన్నది. దుష్టనక్షత్రం కావటం చేత పెద్ద పెట్టున శాంతీ, నవగ్రహ పూజా వగై రాలు చేయించాలి. నాలుగైదొందలు ఖర్చౌంటుంది గనక సీతప్ప డబ్బు సేక రించి ఉత్తరం అందిన మూడోనాడు బయలుదేరి రావలెను. ఇంతే సంగతులు.

నాలుగైదొందలే ? ఎక్కడి డబ్బో హరించి పోతోందిగద !

"అసలే ఆడపిల్ల, ఆపైనచచ్చే శాంతట! ఖర్చులు మనం భరించాలట ! ఎక్కడైనాకద్దా ? ఎవరింట పురుడోసుకుంటే వారు ఖర్చుభరించడం సబుబు. ఏవం టావు ?"

"శాంతికయే ఖర్చుమనవే భరించవలి సుంటుందేవోమరి," అన్నది రావమ్మ అనుమానంగా.

"అసలు నువుండు. దీని వైనవంతా శాస్త్రుల్లుగార్నడిగి తెలుసుకొస్తాను. వాళ్ళ కేం దెలుసే, వెర్రిదానా ? వొట్టి నాస్తి కులు ! ఓ దేవుళ్ళేడు, ఓ దైవంలేడు ! అలానే ఈ ప్రళయం విషయంకూడా కనుక్కొస్తా !" అన్నాడు సీతప్ప. నాస్తి కులే పెద్దశాంతి అవటాంటూంటే శాస్త్రుల్లు

గారు యాగాలే చెయ్యాలంటాడేవోనని సీతప్పకు లోపల దడగానే ఉంది.

"ప్రళయవేవిటండోయ్ !'' అన్నది రావమ్మ.

''సారిపోయింది ! నువ్వింకా వినే లేదూ ? నేనురాగానే దాన్నిగురించేగదూ చెప్తా? ప్రళయం వచ్చేస్తోందిట. నవగ్రహ కూటం. అంటే, తొమ్మిదిగ్రహాలున్నూ ఆపళంగా ఒక్క చోటచేరి ఢీరుకుంటాయి. ఇంక అడిగావూ, భూకంపాలేవిటి, అగ్ని పర్వతాలు బద్దలు కావడవేవిటి, పిడుగులు పడిపోడవేవిటి, అంతలేసి మేడలు గభాల్నకూలిపోడవేవిటి, నదులు సముద్రాలు పొంగేసి భూమినిముంచెయ్యడ వేవిటి — సర్వనాశనమనుకో: ఒక్క ప్రాణి మిగల్దు! సూరీడు కనిపించట్ట! ఎటో వెళ్లిపోయి దాక్కుంటాడు. సూర్య చంద్రులు గతులు తప్పడవంటే ఇదేనూ. నవగ్రహకూటవంటే మాటలా! అబ్బో!"

"అయితే మరి మీ ఆఫీసో? " అన్నది రావమ్మ అంతా విని.

"ఫరవాలేదు, అంతప్పురావన్నట్టు, ఓ చెంపని ప్రళయం వచ్చేసి సర్వనాశన మైపోతుంటే ఇంకా ఆఫీసేవిటే, వెర్రి దానా ?"

"ఈ ప్రళయం ఎప్పుడొస్తుందిటా ?"

''ఎప్పుడోనా ? పైమాసం నాలుగైదు తేదీల్లోనే. మద్రాసు మీదికి వెయ్యి నిలువుల నీరొచ్చి ఇరవైనాలుఘ్గంటల సేపు తియ్యకుండా ఉండిపోతుందట !"

రావమ్మ ఆశ్చర్యంతో బుగ్గలు నొక్కుకుని, "ఈ ఉపద్రం తప్పే దారే లేదా ?'' అని అడిగింది.

"ఎందుకు తప్పదూ ? చాలామంది ప్రయాణవు ఏర్పాట్లు చేసేస్తున్నారు. మా ఆఫీసులో సహంమందికి పైగా ముందుగానే సెలవు దరఖాస్తులు పెట్టే శారు. జలప్రళయం తీసిపోయాకవస్తారు. మద్రాసు పట్టణవంతా మళ్ళీకట్టుకోవాలి."

రావమ్మకు గొప్ప ఆలోచనవచ్చింది. "అప్పుడు మనంకూడా ఎక్కడో ఇంత స్థలం కొని ఇల్లుకట్టేస్తాం. అద్దెకింద ఎంతడబ్బా నాశనవైపోతోంది." అన్నది.

''భేషుగ్గా చెప్పావు !" అన్నాడు సీతప్ప.

2

సీతప్ప భయపడినంతా అయింది. శాస్త్రుల్లుగారు పిల్లజననకాలం చూస్తూనే చక్రంవేసేసి, "ఎబ్బె, చాలా పాడు నక్షత్రం. ఇటూ అటూకూడా అందరికీ చెరుపు,'' అన్నాడు.

సీతప్పకు దడపుట్టింది. తన కసలే రోజులు బాగులేవు. ఎందుకోమరి ఆ శ్రీరామచంద్రమూర్తివారు తన నిలా పరీక్షిస్తున్నాడు.

"శాంతీ గట్రా చేయిస్తే అశుభం తొలగదంటారా శాస్త్రుల్లుగారూ ?" అన్నాడు సీతప్ప.

శాస్త్రుల్లుగారికి శషభిషలు పనికిరావు.

"అయ్యా, సీతప్పగారూ, నేనొక్కటే చెబుతాను వినండి. మంత్రాలతో చింత కాయలు రాలవన్నప్పుడు శాంతులతో గ్రహస్థితి మారుతుందండీ ? అలా మారే మాటుంటే ఇంక జ్యోతిషమెందుకూ తగలెట్టనా ?" అని అడిగాడు.

"మరి శాంతులూ గట్రా చేస్తూనే ఉన్నాంగదా!" అన్నాడు సీతప్ప జిడ్డుగా.

"అదంతా మనమంచికోసం. మాట వరసకి చెబుతా. ఈ పిల్ల తాతగారి గండాన పుట్టిందనుకోండి. తాతగారికి గండం తప్పటం ఎలానూ ఉండదు. కాని చచ్చాక ఆ లోకంలో తాతగారికి దశలూ, విదశలూ కలిసొస్తాయి," అన్నాడు శాస్త్రుల్లుగారు.

"చచ్చాక దశలూ, విదశలూ ఏవిటి, శాస్త్రుల్లుగారూ ?" అన్నాడు సీతప్ప.

"అలానుకోకండి. ఒక దివ్యమైన మహాదశారంభంలో కొందరు చచ్చే పోతారు. కాని చచ్చాక అవతలి లోకంలో వారికా మహాదశ అద్భుతంగా యోగించి సుఖపడిపోతారు. చచ్చినంతమాత్రాన గ్రహాలు వదిలేస్తాయనుకున్నారు గావోసు ? పొరపాటు."

"శాంతిచేసినా ఫలితం ఉండదన్నా రుగా ? ఆ లోకంలోగాని ఫలితం ఉంటుందా ఏమిటి ?"

"ఫలితవంటే ఏవిటీ ? గ్రహాలు కష్టసుఖాలు తెచ్చిపెట్టగలవేగాని వాటికి తట్టుకునేశక్తి మన్లోవుంది. గ్రహశాంతి చేస్తే మనం తట్టుకోగలుగుతాం. మాట వరసకి ఈ పిల్ల తాతగారికి ధననష్టం రాసిపెట్టుందనుకోండీ. గ్రహశాంతి చేసి నట్టయితే ఆ నష్టంతా తుడిచిపెట్టుకు పోయినా ఖాతరు చెయ్యడు. ఒక్క చిటికేసి ధనార్జనకు నడుంకట్టిబయల్దేరతాడు."

"తమరు చెప్పిందిప్పుడు నాకుబోధ పడింది. అయితే గ్రహశాంతి చెయ్యటవే మంచిదని తమసలహా? అలాగేచేద్దాం." అంటూ సీతప్ప శాస్త్రుల్లుగారిదగ్గిర సెలవు పుచ్చుకున్నాడు.

ఇంటికి తిరిగొస్తూనే ఆయన రావమ్మతో, "శాస్త్రుల్లుగారు పిల్లకిచక్ర వేసి అంతా విశదంగా చెప్పేశారు. పిల్ల పుట్టిన నక్షత్రం చెడ్డదేనూ. మనవాడి మావగారికి ఖాయంగా ప్రాణగండంట! ఆ నష్టంతా కరారావుడై పోతుందిట. వెర్రి బ్రాహ్మడు, నా ఖర్చుతో శాంతి జరుప మంటున్నాడు. అందువల్ల అతడికి ఒక్క పిసరు లాభవుండదు. శాంతిఖర్చులు మీరేభరించండి, ఎందుకు చెప్పానో చెప్పాను, అవటాని ఉత్తరంముక్క రాసేస్తాను," అన్నాడు.

అనటవేవిటి, రాయటవేవిటి అంతా క్షణంలో అయిపోయింది. "చిత్తగించ వలెను" అని రాసి సీతప్ప, సంతకం పెట్టటానికిగాను కార్డుకు కొంచెంఎగువగా గాలిలో తనపేరు రాయడం రిహార్స్ చేస్తూండగా "శేషపిన్ని" గారొచ్చారు.

"రండి, పిన్నిగారూ ! విన్నారుగా ? మనవరాలు కలిగింది. శాంతిట ! హోమ శాంతీ, గ్రహశాంతీ అంటున్నారు. మా వారు శాస్త్రుల్లుగారి నడిగొచ్చారు కూడానూ." అని రావమ్మ గబగబా క్షణంలో అన్నీ సంగతులూ చెప్పేసింది.

ఆడంగులు మాట్లాడుతుంటే విని సీతప్ప ఎప్పుడూ అసూయపడేవాడు. వాళ్ళు ఎన్నో విషయములు ముచ్చి మూడు ముక్కల్లో చెప్పేస్తారు. టెలిగ్రాంకొట్టినట్టేనూ ! వాళ్ళకాట్రిక్కు తెలుసును. మనకి — అంటే మగాళ్ళకి — ఆ సులువు తెలీదుమరి. ఒక్క చిన్న విషయంచెప్పడానికే ఎంతో సేపవుతుంది. అప్పటికీ చెప్పేదిసరిగా చెప్పానాలేదా అన్న అనుమానం అట్టే ఉండిపోతుంది. ఆడాళ్ళా ! అమ్మో ! వేదవ్యాసుడాడదై ఉంటే భారతమంతా అయిదుపేజీల్లో రాసును. కాని దాన్నెవరూ చదవకేపోదురు. అదీ అసలు కిటుకు. తనభార్య శేషపిన్నిగారికంతా చెప్పిందేగాని ఆవిడ తెలుసుకోవలిసిన అసలు విషయం చెప్పనేలేదు.

"అసలు సంగతి నేనరటిపండులా వొలిచిపెడతాను వినండి, పిన్నిగారూ ! నక్షత్రమైతే చెడ్డదేనూ. చెడ్డనక్షత్రమన్నాక శాంతీ గట్రా చేసుకోకపోల్లేదాయిరి. ఏమంటారు ? మీరేచెప్పండి. శాస్త్రరీత్యానున్నూ, ఈ శాంతిగట్రా మనమంచికేగాని దీనివల్ల గ్రహగతులు మారేది లేదుగదా. ఎవరో మహాపతివ్రతలు—అదైనా ఏద్వాపరయుగంలోనో ! కలియుగంలో మట్టుకాదు !— సూర్యచంద్రాదుల్ని నిలవేశారుగాని, ఈ కాలంలో మనతరమా ? అయితే ఈ శాంతీగట్రా ఎవరిమంచికీ అన్న ప్రశ్నొస్తుందిగదా మరి. గ్రహవీక్షణంవల్ల ఎవరికి చెరుపుంటే వారేగద శాంతి చేసుకోవాలి ! ఇప్పుడీ సందర్భంలో శాంతిచేసుకునే పూచీ అంతానున్నూ మా వియ్యంకుడు గారిమీదే పడినట్టు శాస్త్రుల్లుగారు స్పష్టంగా చెబుతున్నారు," అన్నాడు సీతప్ప.

పిన్నిగారసాధ్యురాలు ! సిద్ధాంతిగారి కోడలా, మరోటా ! ఠకీమని, "మాతామహస్థానానికి చెరుపని శాస్త్రుల్లుగారు చెప్పారందురూ !" అనేసింది.

సీతప్ప మొహం శీతాకాలంలో కొబ్బరినూనెలా పేరుకు పోయింది. ఆయన ఒక్క గుటకేసి. "మాతామహ—తానూ—అంతయిదిగానున్నూ—తాతత్తా—" అన్నాడు.

"చెరుపు పితామహస్థానానికో, మాతామహస్థానానికో స్పష్టంగా తేల్చుకోవాలన్నగారూ," అన్నది శేషపిన్ని.

సీతప్ప కొంచెం తెప్పరిల్లుకుని, "అదే వచ్చిపడింది. ఆ శాస్త్రుల్లుగారేదీ స్పష్టంగా చెప్పలేదు. అసలు గ్రహశాంతేవిటి పొమ్మనటాన్నాడు కాస్సేపు. మరి కాస్సేపు శాంతిచేసుకోవడం మంచిదేనూఅన్నాడు. ఇంకాస్సేపు తాతగారికి చెరుపన్నట్టే

చెప్పాడుమరి. పిల్ల—అంటే మాకోడలు— పుట్టింది లగాయతూనున్నూ—నా ఉద్దేశం. పెళ్ళయాకకూడా—వారింటేఉండి, అక్కడే పురుడోసుకుని, అక్కడే అంతా గనక గ్రహదోషం వారినే హెచ్చుగా బాధిస్తుంది గదా అని—" అంటూ నీళ్ళు నవిలాడు.

"నువు మాత్రం తాతవు కాదుటయ్యా, వెర్రిబ్రాహ్మడా?" అనేసింది శేషపిన్ని. "బారసాల అవులెల్లుండనా అన్నారు? నిక్షేపంగావెళ్లి శాంతిచేసేసుకోండి. మెడ మీద తలున్నవాడెవడూ శాంతి వద్దండు!"

శేష పిన్నిగారు చాలా సేపు కూచుని దుష్టనక్షత్రాల ప్రభావమూ, దుష్ట గ్రహాల ప్రభావమూ గురించి ఎన్నో ఉదాహరణలు చెప్పింది. సీతప్ప ఒక చెవితో అదంతా వింటూనే ఇంకో చెవితో కర్తవ్యం ఏవిటిగదా అని తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

"—ఆ పిల్ల సవర్తాడిన నక్షత్రం మహా చెడ్డది. వైధవ్యయోగవని మా మావగారప్పుడే చెప్పేశారు. శాంతి భారీ ఎత్తున జరిపారు. వారికేం? మహారాజులు, లక్షాధికార్లు. తరువాత గర్భాదానానికి ముహూర్తం కూడా నిర్ణయించారు. ఎల్లుండి గర్భాదానవనగా పిల్ల మొగుడు కాస్తా చచ్చి ఊరుకున్నాడు. ఆ మరునచేడు దాని మేనమావ కూతురు అదే నక్షత్రాన రజస్వల అయింది. శాంతి చేశారు. నక్షత్ర జపం చేయించారు. గర్భాదానం కాకుండానే దాని మొగుడూ పోయాడు...ఇప్పుడు మీ మనవడు పుట్టిన నక్షత్రానే ఆ కోదండరావయ్యగారి రెండో కోడలు కూడా ప్రసవించింది, బిడ్డకు ఆరునెల్లు నిండకుండానే కోదండ రావయ్యగారి ఇల్లూ, పొలాలు తుడిచి పెట్టుకు పోయాయి. మరో ఆరు నెల్లకి కోదండ రావయ్యగారికే కాలం తీరి పోయింది..."

ఇలాటి దాఖలాలన్నీ వింటున్నకొద్దీ సీతప్పకూ, రావమ్మకూ కూడా గుండె బెదురు హెచ్చిపోసాగింది. శేష పిన్ని గారు వస్తానం జెప్పి లేచి వీధి గుమ్మం కూడా దాటిందో లేదో, రావమ్మ, "ఏవవనీండి గాక, ఎంత ఖర్చవనీండి గాక, శాంతి యథావిధిగా జరిగితీరవలిసిందే!" అన్నది.

"నాకూ అలానే అనిపించింది స్మీ. నేనింకా దూరవాలోచించాను. నక్షత్రాలే ఎంత చెడ్డవో విన్నాం గదా. నక్షత్రాల కన్న గ్రహాలు బలవత్తరమైనవాయెను. చెడ్డ నక్షత్రవంటే, ఆ నక్షత్రాన సవర్తాడవో, పురుడు రావడవో జరిగితే ఆ ఒక్క మనిషికి మాత్రవే చెరుపు; తతిమ్మా మనుషులంతా సుఖంగానే వుంటారు. గ్రహాలలాక్కాదే. అవి నక్షత్రాల్లాగా ఉన్నచోటుండక ముందుకీ ఒక్కొప్పుడు వెనక్కీ నడుస్తూంటాయిట. అవి రాగూడని చోటి కొచ్చాయో యావన్మందికీ చెరుపే. వీడూ వాడూ అన్న విచక్షణ వుండదు. ఓః, భూకంపాలేవిటి,

సముద్రాలు పొంగి పడవలు మునిగిపోవడ మేవిటి. పడవల్లో వాళ్ళు అలో లక్ష్మణా అంటూ తెప్పకొయ్యలూ, తెరచాపలూ పట్టుకొని సముద్రంలోపడి, దారీ తెన్నూ తెలీకుండానున్నూ కొట్టుకు పోవడ మేవిటి, ఇల్లు ఉన్న పళంగా గభాల్న కూలిపోయి ఇంటిల్లిపాదీ దానడుగున నలిగి చచ్చి పోవడ మేవిటి, ఎన్నయినా భయోత్పాతాలు జరుగుతాయి. వచ్చే మాసం రాబోయే నవ గ్ర హ కూ ట ం వుంది చూడూ. ఎన్నడూ కనీ వినని ది. ఉత్తినే రైళ్ళుపడి పోవడాలూ, ఇళ్లు కూ లి పో వ డా లూ, తుఫానూ వచ్చి వేలాది జన నష్టం కలుగు తోంది గదా, ఈ నవగ్రహ కూటవెలా వుండబోతుందో వూహించుకో! అసలే బిడ్డకలిగిన నక్షత్రం శాంతి నక్షత్ర వంటున్నారాయిరి. మనం పట్నానికి నలభై మైళ్ళలోపున ఉండడం ప్రమాదం. మనం బారసాలకు పోదాం. పోయి, ఈ గ్రహకూటం దా టి పో యి ం దా కా అక్కడే ఉండిపోదాం. రాకరాకొచ్చావని వియ్యాలవారు సంతోషిస్తారు. సోవిదేవి సంగతి చెప్పే అక్కర్లేదు. ఒకపూట వియ్యాల వారింటా, ఓ పూట సోవిదే వింటా, ఓ పూట వారింటా, ఓ పూట వీరింటా—! మంచి ఆలోచనే చేశానని నువ్వొప్పుకు తీరాలి!"

"మీరాలోచన చెయ్యడవూ, అది మంచిది కాకపోవడవూనా?" అన్నది రావమ్మ ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతూ.

3

"వచ్చేశాం!" అన్నాడు సీతప్ప వియ్యాల వారింట అడుగు పెడుతూనే.

"ఎందుకూ?" అన్నాడు సత్యం మావగారు సీతాపతి గారు.

"ఇవాళేగదూ బారసాలా, శాంతీ గట్రా—?" అన్నాడు సీతప్ప బిత్తర పోయి.

"శాంతి వద్దన్నారుగా? ఆ ప్రయత్నవే మానుకున్నాం" అన్నాడు సీతాపతి.

"ప్రయత్నవే మానుకున్నారా? చెడ్డ నక్షత్రవన్నారు?" అని సీతప్ప అడిగాడు.

"మాకు నక్షత్రాల పట్టింపులూ అవీ లేవు. మాదంతా బ్రహ్మసమాజం పద్ధతి గదూ? మీరే మూఢత్వం కొద్దీ అలాటివి జరిపించి తీరాలంటారేమోనని ఓ కార్డు ముక్క రాసి పడేశాను. మీ జవాబు చూడగా మీ కవేవీ పట్టనట్టు కనబడింది. మరీ మంచిది లెమ్మనుకున్నాం."

సీతప్పగుండెల్లో ప్రళయం ఆరంభ మయింది. పరిస్థితి ఇలా విషమించి పోయిందని సీతప్ప కల్లో గూడా ఊహించలేదు. బ్రాహ్మలు చెప్పేదాని కన్న దానాలూ అవీ మరోనయాపైసా హెచ్చుగానే ఇద్దావటాని బాంకిలోంచి ఆరువందలుతీసి భార్యను వెంటబెట్టుకుని చక్కావచ్చాడు. కాని ఏం ప్రయోజనం శాంతిలేదు సరేగదా, బారసాలా, నామ

కరణవూ లేదు; గుమ్మాలకీ పసుపు కుంకాల్లేవు. అధమం ఓ మావిడిమండైనా కట్టారుగాదు! ఇది నాస్తికత్వమనుకోవాలో, పచ్చి కమ్యూనిజమనుకోవాలో సీతప్పకి బోధపడిందికాదు. చాలా కాలంగా తనని ఏదో దుష్టగ్రహం వేపుకు తింటుందన్న అనుమానం మరింతరూఢి అయింది. ఏం చెయ్యబోయినా పొద్దెదురవుతూంటే ఎలా యీడవడం?

''పోనీ ఇప్పుడు శాంతికి ఏర్పాట్లు చేస్తేనో?" అన్నాడు సీతప్ప.

''మీకు సాధ్యవయేట్టుంటే మహా రాజులా చేయించండి. వ్యవధిలేకుండా ఏర్పాట్లుచూడ్డం నావల్ల అయేపనిగాదు. అయినామీరు మీ ఆలోచన మళ్ళీ ఎందుకు మార్చేసుకున్నారో నాకర్థవవకుండా వుంది,'' అన్నాడు సీతాపతి.

సీతప్ప ఒక్కగుటక వేసి ఊరుకున్నాడు. ఏడవడానికీ, ఏం చెయ్యడానికీ ఆయనకుపాలుబోకుండా వచ్చికూచుంది..

రావమ్మను చూస్తూనే ఇంటిఆడవాళ్లు, "వచ్చారా? రావనుకున్నావేఁ?" అన్నారు. సీతారత్నం అత్తగారిని పలకరించనైనాలేదు. బాలింతరాలంటే ఎంతో కళగా, నవనవలాడుతూండాలి, ఏకళా లేదు. స్నానవయిందిగాబోలు, జుట్టుకు ధూపంవేసుకుంటోంది.

రావమ్మగారు, "మనవరాలేదీ? నాక్కూడాచూపరూ?'' అన్నదాకా ఎవరూ కదల్లేదు.

''శాంతంటే మాకు నమ్మకం లేదన్నారు. నావకరణమైనా చేసుకోవడం లేదేం?'' అన్నది రావమ్మ.

''అది పుట్టకముందే ఆడపిల్ల అవుతుందని మా నరసుచెప్పేశాడు.దానికి ఆవా అని పేరెట్టేశాడుకూడాను,'' అన్నారు వాళ్ళు.

"బొడ్డూడనిపిల్లకి అవ్వని ఎవరేనా పేరెట్టుకుంటారా?'' అన్నది రావమ్మ విస్తుపోయి, చెయ్యితిప్పి గడ్డకింద సపోర్టుపెట్టుకుంటూ.

"అవ్వకాదు. ఆవాగార్డనరు — మా అన్నకి అభిమాన హాలీవుడ్ తార. చాలా అందంగా ఉంటుంది. ఎన్నోలక్షలమంది ఆవిడకి రోజూ ప్రేమలేఖలురాస్తూంటార్ట. ఉన్నమొగుణ్ణి వదిలేసి మమల్ని పెళ్ళి చేసుకోమని కోటీశ్వరులు అడుగుతూంటార్ట!'' అని సీతారత్నం అత్తగారికి వివరించిచెప్పింది.

రావమ్మకు వాంతి అయినంతపని అయింది. అలాంటిమనిషిపేరా బిడ్డకి పెట్టుకునేది? ఏ పతివ్రతపేరో, దేవుడిపేరో పెట్టుకోక!

ఆమెకక్కడ ముళ్ళమీద ఉన్నట్టుండి ఎదుగారువున్న సోవిదేవిని చూడటాని కెళ్ళింది.

తల్లినిచూడగానే సోవిదేవి మొగం విప్పారింది.

"వచ్చావా, అమ్మా? నాన్నకూడా వచ్చాడా? మీరావడంలేదని చెప్పారూ.

సరేగాని శాంతి వొద్దన్నారంటే విటీ? ఎక్కడేనాకద్దా? అంత పాడునక్షత్ర మన్నప్పుడు శాంతిచేసుకోరూ? నాన్న ఇలాగంటాడని నేను కల్లోకూడా అనుకో లేదుస్మీ!" అన్నది సోవిదేవి.

"దానికంతా వుంది లే: ఆయన శాంతొద్దనిరాయలేదు. అలా ఒక్కనాటికీ రాయరు. శాంతిఖర్చులు అయిదొంద లవుతాయి అచ్చుకోమంటే, అంతడబ్బు లేదు, కొంతమీరుకూడ భరించండవ టాని రాసుంటారు. పోనీగాని చిత్తుగా డేడీ? అల్లుడుగారు కులాసాయేగదా? పార్వతికి మళ్ళీ యేమైనా—?"

"ఏంలేదు. పాపం ఆవిడికి సంతాన రేఖఉన్నట్టు కనబడదు,'' అంటూ సోవిదేవి నిట్టూర్చింది. అంతలోనే గొంతుమార్చి. ''చిత్తుగాడు బడికెళ్ళి పోయాడు, వాడింటో క్షణం వుండడు. ఊరంతా వాడికి నేస్తాలేనూ!" అన్నది.

"వాడి దారేవేరు!" అన్నదితల్లి.

వాళ్ళు మాట్లాడుకుంటూండగానే సీతప్పవచ్చాడు.

సీతాపతివాళ్ళింటిలోవాళ్ళంతా అదో రకం మనుషులనీ, సత్యాన్ని ఏవంత మర్యాదగా చూట్టంలేదనీ, వాడస్త మానమూ ఆ ప్రెస్సులుకాడుండి అడవా చాకిరీ చేస్తున్నాడనీ; రాత్రిబవళ్ళు విధి విరామవూ వుండడంలేదనీ సోవిదేవితల్లి దండ్రులతో మాటసందర్భగా అన్నది.

కాని సీతప్ప అదంతా కొట్టవతల పారేశాడు.

"వాడిప్పుడు వాళ్ళలో మనిషేనూ. అలాటప్పుడు మర్యాదేవిటీ? ఆత్మీయతా, ఆప్యాయతా ముఖ్యంగానీ! పనంటావూ? సొంతపనేగదూ? మనపని మనం చూసు కోకపోతే మరెవరు చూస్తారూ? ఇంకో గమ్మత్తు చూశావూ? మనవాడలా అహో రాత్రులు, అన్నాహారాలులేక, ఎండనక, వాననక, చెమటోడ్చి పరిశ్రమించడంవల్ల అత్తవారికి వాడంటే వల్లమాలిన అభి మానవూ అదీ పుట్టుకొస్తుంది. వాడోపూట ఖాయిలాపడ్డాడనుకో, చెయ్యివిరిగినట్టయి పోతుంది. ఏవిటనుకున్నా వేవిటోనూ!... ఆ సంగతివదిలేయ్! ఇప్పుడసలు ఉపద్రం పట్నానికొచ్చింది. నువ్వినేవుంటావు. పేద్ద ఉప్పెనొచ్చేసి పట్నంచుట్టూతా నున్నా ముప్ఫైనలభైమైళ్ళ మేర ముంచెత్తేస్తుందిట. వెయ్యినిలువుల నీరు ఇరవై నాలుఘుంటల పాటలా నిలిచిఉండి పోతుందిట. ఇళ్ళు కూలిపోవడవేవిటి, ఊపిరాడక మనుషులు చచ్చిపోవడవేవిటి అడక్కుమరి! దారుణం!... వీళ్ళింకా తెలుసుకోకుండా ఉన్నారు. వెయ్యినిలు వుల ఉప్పునీరొచ్చేస్తే గరిక్కూడా చచ్చూరుకుంటుంది. పట్నంచుట్టూ ముప్ఫైమైళ్ళమేర యెడారైపోతుందంటే నమ్ము... ఇంకో గమ్మత్తుచూశావా? ఆ యెడారి గజం పావలాకిమ్మన్నా ఇచ్చే స్తారు. ఓ రెండెకరాలుకొని ధరలు పెరి

గాక ఇళ్ళస్థలాలకింద అమ్మేద్దామనటాని అమ్మ ఆలోచనచేసింది. అలాగే చేద్దాం గాని ముందు ఈ ప్రళయంనుంచి ప్రాణాలతో బయటపడనీ అన్నా. పారిపో యొచ్చేశావంటే నమ్మంతే :"

సోవిదేవికి ఒక్కటే అనుమానం వచ్చింది.

"ఈ జల ప్రళయం గురించి ఇక్కడ కూడా తెగచెప్పుకుంటున్నారు. కాని వెయ్యడుగుల నీరొస్తుందని మాత్రమే అంటున్నారే ?'' అన్నదామె.

"వె-య్యడుగులా ? ఇంకానయం ! వె-య్యడుగులయితే చెప్పుకోడందేనికీ ? వెయ్యి ని-లు-వులు !" అన్నాడు సీతప్ప కళ్ళుపెద్దవిచేసి. ఆయనకు ఎక్కడలేని కవిత్వమూ పుట్టుకొచ్చేసింది. జరిగిన సంఘటనలు కళ్ళారాచూసినవాడు వర్ణించిన విధంగా ఆయన జరగబోయే జలప్రళయ భీభత్సాన్ని కూతురికి వర్ణించిచెప్పాడు.

మాటల సందడిలో సీతప్పకి కాలం ఎలా గడిచిందీ తెలియలేదు. "గనక నున్నా, మేంజేసిన ఆలోచన ఏవిటంటే నున్నా, ఎలాగో ఇల్లుకదిలి రానేవచ్చేశాం, వా, చెప్పుల్లో ప్రయాణం బెట్టుకుని వస్తే అటు వియ్యాలవారూ ఒప్పరు, మీ ఆయనా ఒప్పడు. ఇదేవిటి ? ఇప్పుడొచ్చి ఇప్పుడే వెళ్ళిపోవడవా, వల్లగాదవటంటారు తప్పవిడిచి మరొహటుండబోదు. అంచేతను మరోనాల్రోజులక్కడా, సరదాగా ఉండిపోయి, యేకంగా జలప్రళయం తీశాక తిరిగిపోవడానికి నిశ్చయించుకు చక్కావచ్చాం — చెప్పొద్దూ ? నెల్రోజులు సెలవడిగేశాను. నే సెలవు తీసుకుని ఏళ్ళయిందంటే నమ్ము. మా ఆఫీసులో మిగిలిన వాళ్ళంతా తద్దినాలనీ, ఊరికెళ్ళాలనీ, అక్కరొచ్చిందనీ చీటికీ మాటికీ సెలవుచీట్లు పంపిస్తూంటారు. నేనలా ఎన్నడూ చెయ్యను. ఎందుకడగాలి, ఎందుకు లేదనిపించుకోవాలి ? శరీరం అమ్ముకున్నాక పనిచెయ్యవలిసిందే. పనంటే పనేనూ ! రోట్లో తలదూర్చి రోకటి పోటుకు జంకితే ఎలా? ఎన్నడూ సెలవడిగి యెరుగనేవో అడగ్గానే గ్రాంటు చేసి పారేశారు. చక్కావచ్చాం. రాకరాకొచ్చి నాల్రోజులైనా కళ్లెదుటుండకుండా కట్టుదిట్టంవై మరీ వచ్చావనుకో !" అని సీతప్ప అంటుండగా ఫ్యాక్టరీలు కూశాయి.

"అమ్మయ్యో ! అప్పుడే పన్నెండే ? ఏవేవ్, వేగిరం, వేగిరం ! అవతల పెద్ద మనుషులు మనకోసం ఆపోశన పట్టకుండా కనిపెట్టుకూచునుంటారు. పద, పద !'' అని సీతప్ప భార్యను తొందరచేశాడు.

కానిసీతాపతిగారింట్లో భోజనాలెప్పుడో అయిపోయాయి. ఆ సంగతి తెలీక సీతప్ప తన వియ్యంకుణ్ణిచూసి, "ఈ బ్రాహ్మడింకా భోజనం చేసేయత్నంలో లేడేవిటి చెప్మా?'' అనుకున్నాడు.

రావమ్మని వియ్యపరాలు మాత్రం, "మీ సోవిదేవిగారింట ఈపూట వంటకాలేవిటో?" అనడిగింది.

"తెలీదసమ్మండీ. అడిగానుకాను." అన్నది రావమ్మగారు.

"మీరింకా భోజనాలే చెయ్యలేదూ? ఎంతకీ రాకపోతే అక్కడే భోంచేశారనుకున్నాం."

కడిగినవంటిల్లో చితచితలాడుతోంది. వంటకాలు చప్పచల్లారిపోయాయి. సీతప్ప నాలుగు మెతుకులు నోటవేసుకున్నాననిపించాడేగాని ముద్దదిగడం చాలాకష్టమైపోయింది. రావమ్మగారు తినొచ్చేసరికి కూరమిగల్లేదు. మజ్జిగ గట్టిగా రెండు చెంచాలు మిగిలింది.

ఆ పుణ్యదంపతులు భుక్తాయాసంలేని భోజనంచేసి బయటి అరుగుమీద చేరారు 'కాస్సేపు నడుం వాలుస్తారాయేవిటి?'. అన్నవారుగాని, ఓ మంచంవేసి మర్యాద చేసినవారుగాని లేరు.

'తప్పుపట్టడానిక్కాదుగాని, వీరి మాటతీరూ మర్యాదతీరూ అదోమోస్తరు సుమండీ! ఇప్పుడేం? అబ్బిపెళ్ళినాడే ఈ సంగతి గమనించా,'' అన్నది రావమ్మ.

"నేనొక్కటే చెబుతున్నాచూడూ. మనం అలాటివేవీ పెట్టుకోగూడదు. మన సంగతి చంద్రమతీ హరిశ్చంద్రులవంతు అయింది. ఇల్లూవాకిలీ విడిచివచ్చేశాం. మనచూరుకింద మనం నిలబడే యోగ్యత లేకుండా చేసేశాయి నవగ్రహాలు. నవగ్రహ జపవూగట్రా అవుతుందిగదా అనుకుంటే ఇక్కడ అసలుశాంతే జరగలేదు. అంచేత మనని ఈ గ్రహాలు ఓ పట్టాన వదిలిపెట్టవు. మనవా. ఇవాళొచ్చి రేపెళ్ళిపోతున్నవాళ్ళం కాకపోతిమి. ప్రళయం జరిగిపోయి, కలియుగం ముగిసి మళ్ళా కృతయుగంఆరంభమయే వరకూనున్నా ఇక్కడే ఉండిపోతున్నా అలాటప్పుడు మాటలనీ, మర్యాదలనీ పెట్టుకూర్చుంటే అవుతుందా? కలిపీడితులైన నలదమయంతులను ఆ మహారణ్యంలో ఎవరు మర్యాద చేశారు? ఏవిటో! మనం వారికన్న లక్షరెట్లు నయమనుకో-లక్షరెట్లు!" అన్నాడు సీతప్ప తలకింద చెయ్యిపెట్టుకుని పడుకుంటూను.

రావమ్మ మాత్రం గోడకి చేరగిలబడి కూచుని, "ఇదేం ప్రయాణం! ఇదేంకథ కోడలు నీళ్ళాడింది. చంటిబిడ్డను చేతిలో పెట్టి ముచ్చటలు పలికినవాళ్ళులేరు. కొడుకింతవరకు కంటికే కనిపించలేదు. ఎప్పుడనగా వెళ్ళాడో, ఎక్కడ అన్నం తిన్నాడో? బారసాలలేదు, పాడూలేదు. నిన్నంటే నిన్నపుట్టిన బిడ్డకి అవ్వఅని పేరెట్టారట! చూడగా అంతా కలలాఉంది గాని నిజంలాగాలేదు... గోదావరి నీరు పట్నం నీరులా క్కాదు. ఆనది కరకర లాడుతుందిగాబోలు...'' అనుకుంటూ కూచునే కునుకులు పడింది.